

A Sötétség hajnala

1. rész

Merénylet

A Decimator maximális sebességgel haladt a végállomás felé. Amikor megérkezünk, olyan események kezdődnek, amik ezer évre meg fogják határozni a galaxis arculatát. Mert a mai napon történelmet írunk, én és a társaim örökre bele fogunk vésődni az emberek emlékezetébe, akárcsak azok, akikkel végezni fogunk. Magát a dátumot pedig örökké úgy fogják emlegetni, hogy a leszámolás napja.

Az ember akaratlanul is gondolkozóba esik az ilyen események előtt. Ki vagyok én? Mire készülök? Miért készülök rá? Mit akarok ezzel elérni? És talán, ami a legfontosabb: Ki leszek ezután? Ahhoz, hogy megválaszoljam magamban ezeket a kérdéseket, vissza kell néznem arra a napra, amikor elvetették a kockát. Arra a pillanatra, amikor egy egész galaxis szíve torpant meg hirtelen, mert nyilvánvalóvá vált, hogy már csak idő kérdése a Triumvirátus bukása.

Krayt megállítása nem maradt áldozat nélkül, már hónapok óta tartott a Főváros helyreállítása, de még bőven maradt munka. A Galaktikus Múzeum súlyos károkat szenvedett a végső csatában, ezért nem csoda, hogy idáig kellett várni az átadására. Mivel egészen idáig birodalmi kezek munkálkodtak rajta, Marasiah Fel császárnőé lehetett a megtiszteltetés. Azután, hogy átvágta a „kardjával” a holografikus szalagot, úgy döntött, hogy tesz egy túrát az épületben.

Antaressel szorosán az úrnő mögött maradtunk, aki csodálattal nézett végig a megmaradt műtárgyakon. A részlegek tele voltak a Triumvirátust megelőző államok emlékeit őrző műtárgyakkal, a régi fénykardok, ősi álarcok és már rég letűntnek hitt hajók modelljei között még egy ódivatú kalap is helyet kapott. Marasiah megtorpant a műtárgy előtt, azután csodálkozva nézett végig rajta.

– Hihetetlen, hogy milyen kevés maradt ránk a régi időkből – törte meg a csendet a császárnő. – Ezek a tárgyak értéktelennek tűnhetnek az avatatlan szem számára, holott egész háborúk, igazi legendák emlékeit őrizhetik magukban. Némely műtárgy többet érhet, mint minden.

– Az csak a mögöttük álló történeten múlik – tette hozzá Draco. – Amikor azt mondják nekem, hogy egy jedi eltévedt az Ismeretlen Régiókban, és belebotlott egy vallási fanatikusokkal teli bolygóba, ahol istenként kezdték el tisztelni őt, akkor még azt mondom, hogy talán. De hogy egy kalapos jedi mester öltre ment volna egy bizonyos Kerrigannel, aki egy mesebeli lényekből álló hadseregnek parancsolt az elméjével? Na ne röhögtes! Sületlenség, nem igaz, Imaro? – fordult felém.

– Én nem tudhatom, hogy mi történt meg több ezer évvel ezelőtt, és mi nem – feleltem. – És meg kell, hogy valljam, egy ilyen tiszteletre méltó körben már képtelen vagyok arra összpontosítani, hogy mi van előttünk. Inkább csak az foglalkoztat, hogy mi lesz utánunk, amikor már mi is egygé váltunk az Erővel.

– Remélhetőleg úgy fognak vissza nézni ránk, mint egy ördögi kör lezáróira – felelte Marasiah. Levette a szemét a kalapról, majd tovább indult.

– Ez azt feltételezné, úrnóm, hogy véget vetünk a további konfliktusoknak – szögeztem le. – Tekintve, hogy a Triumvirátus egy puszkaporos hordó, én erre nem látok túl sok esélyt.

Úgy sejtettem, hogy ezután nem fog jó szemmel rám nézni az úrnő, de ő még elnézte a szókimondó természetemet. – Régen sem voltam más. Viszont Draco már érzékenyebb volt a szerelmét érő atrocitásokra.

– Bocsájtson meg a társamnak, úrnóm, nem gondolkozik tisztán – mondta Antares. – Nem érzi a súlyát annak, hogy a szavai összefüggésbe hozhatják a Sötét Oldallal.

– Igaz, nekünk bűn kapcsolatba kerülni a Sötét Oldallal – helyeselt Marasiah. – Ám a teljes elzárkózás előle felér egy halálos ítélettel. Hogyan tarthatnám egyben a Triumvirátust, ha képtelen vagyok számolni a törékeny egység veszélyeivel? – A hangneme miatt egyikünk sem mert válaszolni neki.

Rövid hallgatás után Antares úgy döntött, hogy témát vált.

– Hogy áll az ifjú Aastral tanítása? – kérdezte tőlem.

– Forrófejű, akár a bátyja volt egykor, de úgy vélem, hogy idővel kiváló lovag válhat belőle – feleltem. Még csak néhány hete bíztak meg a twi'lek tanításával, de ennyit teljes biztossággal elmondhattam róla.

– Már ha nem kerül a közelébe Krieg – nevetett fel Antares. Nem ez volt az első eset, hogy röhögtünk volna vele egy rossz tréfán, de a mai napon kívül még sosem fagyott meg a mosolyunk ilyen gyorsan.

Mert készült valami ebben a baljós pillanatban... Nem tudtuk pontosan, hogy de mi, mégis cselekedni kezdtünk. Én a fénykardomhoz nyúltam, miközben Antares a földre lökte a császárnőt. Ekkor valósággal felrobbant az ablakokkal telerakott fal, ahogyan keresztülmentek rajta a lézerágyú lövései.

Fél szemmel láttam, ahogyan Antarest oldalba kapja az egyik lövés, súlyos sérülést szenvedett, de megmentette Marasiah életét. A harci gép és az úrnő közé ugrottam, vadul védve a lövéseket a fénykardommal. Többet is visszavertem a pilótafülkére, de arról az átkozott ablakról egyszerűen lepattantak a lövések.

Elég időt adtam az úrnőnek arra, hogy összeszedje magát. A vészhelyzeti protokollok szerint azonnal el kellett volna hagynia a helyszínt, de ehelyett félrelökött, a saját kardjával fedezve Antarest.

– Hol van már az erősítés? – emelte fel a hangját Marasiah. Lehet, hogy még csak pár másodperce kezdődött el a merénylet, de már tényleg itt kellett volna lennie a fél birodalmi hadseregnek.

A mögöttünk lévő folyosóra esett a tekintetem, onnan kellett volna elsőként erősítést kapnunk. Azlyn és Sinde már ott voltak, de nem tudtak eljutni hozzánk, ugyanis a rájuk lövő rohamosztagosoktól kellett védeniük magukat – és végső soron minket is.

– Árulók – köhögött fel Antares. Ugyan már nem tudott harcolni, ő volt az egyetlen személy, akinek szabad keze volt. A kommunikátorához kapott, hogy segítséget hívjon. – Megtámadták a császárnőt! Erősítést kérünk! Ismétlem, megtámadták a császárnőt!

Teljesen mindegy, hogy mennyire vált kétségbeesetté Draco hangja, senki sem felelt. A harci gép rakétákat kezdett lőni, a tucatnyi robbanófej elől minden ép elméjű ember félreugrott volna – kivéve azt, aki a szerelmét védi. Mivel tudtam, hogy Marasiah nem fog mozdulni Antares elől, meg sem próbáltam félreugrani a rakéták elől. Ehelyett elmélyedtem az Erőben, eltérítve a szörnyetegeket.

Mindegyik rakétát sikerült más célpontnak küldenem – egy kivétellel. Amíg a távoli robbanások rengetni kezdték az épületet, a császárnő szert tett egy önálló robbanófejre. Mindenki tudta, hogy hová fog menni, a gép pilótája mégsem szándékozott kitérőmanőverekkel pazarolni az idejét. A haramia utolsó pillanataiban lerepült róla a pilótafülke ablaka, mire egy fekete köpenyes férfi ugrott ki a gépből, ami egy tüzes masszává vált mögötte a detonáció által.

Egy átlagember sem tudott volna elugrani idáig, de ha nem csaltak meg az érzékeim, akkor nem is egy átlagos lényel volt dolgom. A legrosszabb rémálmom vált valóra, amikor felvillant a kezében a vörös fénykardja, de mire elég közel repült hozzám a támadó, már bátran fogadtam a kihívást.

Amikor elért, nem tértem ki az útjából, ehelyett egy rézsútos vágással akartam végzetessé tenni a földet érését. Azonban a sith egy mozdulattal félrelökött az Erő segítségével, a lökés olyan erővel passzírozott neki a falnak, hogy azt hittem, félbetört a hátamon a páncél.

Nem hagyhattam, hogy Marasiah egyedül küzdjön meg a sith-el. Felugrottam a földről, aztán rohamot indítottam a merénylő ellen. A támadó kivédte a császárnő kontrázását, aztán felém fordította a tekintetét. Sosem fogom elfelejteni azt az arcot, amit a sötét csuklya alatt láttam. Egy hamuszürke, sebekkel borított ábrázat, rajta egy látszólag élettelen ajakkal, ahonnan tűélesre faragott fogak bújtak elő. El sem tudtam képzelni, hogy mekkora fájdalommal járt az, hogy ilyenné váljanak, ám az ősz szemöldök alatt húzódó tűzvörös tekintet betekintést nyújtott nekem ebbe a borzalomba.

– Még élsz? Helyes – mondta a sith, miközben lesújtottam rá.

A merénylő kivédte a nyakára mért kardcsapást, miközben Marasiah megpróbálta az oldalába szúrni a fénykardját. Mielőtt a penge elérte volna, az ellenség hátralökött a fegyverével, majd egy gyors mozdulattal eltérítette a császárnő pengéjét. A plazmakardok alig érték el egymást, amikor a sith képen törölte a célpontját. Az ütést vér és félbetört fogak követték, tudtam, hogy időbe fog telni, mire Marasiah összeszedi magát – túl sok időbe.

Lépnem kellett, ha meg akartam menteni a császárnőt. Újabb támadásba kezdtem, a sith fejét célozva a fénykardommal. A merénylő ügyet sem vetett rám, a pillanat hevében elég ostoba voltam ahhoz, hogy azt higgyem, nem vett észre. Mielőtt elérte volna a pengém, az ellenség lebukott a fehér kard elől, aztán hátra fordult, rám szegezve a haragos tekintetét.

Állon akart vágni, mire kihajoltam az ütés elől, a vállára sújtva a fénykardommal. A sith kilépett a csapás elől, az oldalamba állítva a pengéjét. Döbbenet néztem le a vörös kardra, ami a páncélom fekete részén keresztül a testemben kötött ki. Mélyre ment, de nem elég mélyre ahhoz, hogy végezzen velem.

Meglepett, hogy a sith kihúzta belőlem a kardját. A helyiség másik oldalába lökött, hogy eltakarítson az útjából, de mire elértem a vitrin falát, már világossá vált számomra, hogy a merénylő nem akarja kioltani az életemet. Nem értettem, hogy miért, ami még a fájdalomnál és a tehetetlenség érzésénél is nagyobb haragot szült bennem. Megpróbáltam üzemanyagként használni az indulataimat, de a dühöm nem volt elegendő ahhoz, hogy talpra álljak – sőt még arra sem volt elég erőm, hogy megnézzem, hogy mit törtem össze. Pedig éreztem, hogy a páncélomnak állt valami.

Tudtam, hogy Marasiah nem tud egyedül megállni egy ilyen erős sith-el szemben. Ezzel neki is tisztában kellett ennie, mégis ellentámadásba lendült, amikor a falhoz vágott a merénylő.

Az ellenség nevetve védte ki a kardcsapást. A fegyverével hátralökte a császárnőt, akinek három métert is hátrálnia kellett mire sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

– Mindketten tudjuk, hogy mi lesz a vége ennek küzdelemnek – szögezte le a sith.
– A Triumvirátusnak már vége, éppen csak elfelejtette belátni őfelsége.

– Addig nincs vége, amíg én élek – vágta rá Marasiah.

– Én sem mondok mást – nevetett fel sith.

A császárnő ellentámadásba kezdett. Minden erejét összeszedve felugrott, hogy a levegőből sújtson le a merénylőre. Az ellenség ellépett Marasiah útjából, aki még mindig rá tudta fordítani a fénykardját. A sith kihajolt a fehér penge elől, aztán egy vakmerő lépéssel a célpontja hátába került, a kardjával belevágva a császárnő oldalába.

Marasiah félholtam esett össze a földön. A sith felkészült rá, hogy befejezze a munkáját, azonban még mindig volt egy személy, aki megtagadhatta tőle a győzelem mámorát: a rohamosztagosokkal küzdő társaink belefáradtak abba, hogy tehetetlenül nézzék, mi történik. Azlyn vállalta, hogy egy maga dacoljon a fehérpáncélosokkal, miközben Sinde vakmerő rohamot indított a sith ellen.

Tudtam, hogy valakinek fel kell tartania az merénylőt, amíg ideér, de én még mindig nem tudtam összeszedni magamat. Ám akadt valaki, akinek Marasiah még az életénél is többet jelentett: a súlyos sérülése ellenére Antares felugrott a földről, vadul az ellenségre vetve magát. Tudta, hogy nem lesz esélye, sejtette, hogy az életébe fog kerülni ez a lépés, de őt már nem érdekelte.

A sith szembefordult Drakóval, kivédve a vállára irányzott kardcsapást. Kontrázni akart, de Antares megelőzte őt: elrántotta a kardját, az oldalába lépett, aztán újra lesújtott rá. A sith alig tudta szembefordítani a kardját a fehér pengével.

– Ügyes – mondta a merénylő. – Talán még lett is volna belőled valaki, ha nem kerül rád az a páncél. – Ekkor mellkason vágta őt a tenyerével, mire Draco nekirepült hat méterre lévő falnak. Már nem volt az eszméleténél, amikor a földre esett róla.

A sith vissza akart térni a császárnőhöz, de ekkora már megérkezett a segítség.

– Az anyádat vágd hátba, retkes sith! – rivallt rá Sinde, miközben elé ugrott. Támadóállásba fordította a kardját, majd lesújtott a merénylőre.

A sith hátrahajolt a fehér pengétől, aztán Treis vállára sújtott. A vörös penge beleütközött az öreg karvédőjébe, aki hamar kontrázni kezdett a fegyverével. A

merénylő elrántotta a kardját, kivédve a kardcsapást. Mire egymásnak ütközött a két penge, Sinde mellkason rúgta az ellenséget.

A merénylő hátra tántorodott, de nem tört meg az elszántsága.

– Végre egy kis kihívás – mosolyodott el a sith.

A kardforgatók egymásnak estek, Treis egy vízszintes csapással támadta az ellenség halántékát, mire ő lebukott előle, aztán keresztirányban sújtott az öreg mellkasára. A vörös penge ugyan elérte a páncélját, de a phrik kiállta a próbát.

A sith tovább támadott, Sinde vállára sújtott, ő szembefordította vele a kardját, aztán állon vágta az ellenséget. A merénylő nem tántorodott hátra az ütéstől, a kardját a helyén tartva az öreg oldalába került, aztán oldalba rúgta őt.

– Ennyi? – nevetett fel Treis, a kardjával hátralökve a sith-et.

– Ennyi – mosolyodott el a merénylő, az Erővel támadva az öreget. Sinde a saját erejével próbálta ellensúlyozni a lökést, de nem tudta egy pillanatnál tovább tartani magát. Keresztülment a félig leszakadt falon, elveszve a Felsőváros mélységében.

Egy igaz testvér halálát kellett végignézniem, ami még több haragot szított bennem. Hátranyúltam, hogy megszabadítsam a hátamat a belé nyomódó műtárgytól, meglepett, hogy egy pengére esett a kezem. Magam elé emeltem a fegyvert, ami egy ezüstből készült kardnak bizonyult. Nem tudtam, hogy ki és milyen céllal használhatta, de ha ide került, akkor többnek kellett lennie egy egyszerű vibropengénél.

Két fegyverrel a kezemben összeszorítottam a fogamat, majd lassan felálltam a fájdalommal küszködve. A sith vetett rám egy pillantást, de úgy döntött, hogy nem érem meg az idejét. Az Erővel maga elé emelte a császárnőt. Marasiah még a sérülése ellenére is magánál volt, dacosan nézett farkasszemet a merénylővel.

– Tudd meg, hogy Darth Trian oltotta ki az életed – mondta a sith, aztán egy gyors kardcsapással elválasztotta az úrnő fejét a nyakától.

Marasiah halála valóságos futótüzet szított a szívemben, a lassú, szájalmas lépteim vadak lettek és elszántak, a kardjaim pedig egyként sújtottak le Trianra.

A sith egy gyors csapással kettévágta a fénykardom markolatát. A kesztyű beleégett a kezembe, de ez már nem érdekelt. Csak az foglalkoztatott, hogy az ezüstkard megtalálja a merénylő arcát. A sith ugyan hátra ugrott, de mégis elérte a penge, homlokától az álláig végigvágva az arcát. Azt hittem, hogy ezzel vége a küzdelemnek, ám a haszontalan penge nem vágott csontot, így csak még csúfabbá tettem vele egy eleve ocsmány lényt.

Trian egy mozdulattal kettévágta az ezüstkardot. A vér patakként csorgott az arcáról, amikor felnevetett.

– Még találkozunk – mondta, aztán háttal levetette magát a mélységbe.

Utána rohantam, lenézve az épület oldalára. Kezdetben nem láttam mást siklóknál, aztán megakadt szemem Sindén. Sikerült megkapaszkodnia egy kiálló díszben, ami alighanem megmentette az életét – vagy csak egy hosszú úttól felfelé? Hiszen Trian nem vetette volna ki magát a múzeumból, ha belehalhatott a zuhanásba. A látszólag örült lépés csak a szökését tette a lehetővé.

Az események az egész Triumvirátust megrengették. Senki sem tudta, hogy Darth Trian hogyan élte túl a malai mézárllást, de egy dolog biztossá vált: amíg ő lélegzik, a Sith nem szűnt meg fenyegetés lenni.

Marasiah Fel császárnőhöz méltó temetésben részesült, amint a testét elnyelték a végzet lángjai, kezdetét vették a hosszas viták arról, hogy ki lesz az, aki a helyébe léphet. Sok esélyes jelölt fordult meg a fejemben, tudtam, hogy egyikük sem repes értem túlzottan, így nem csoda, hogy a szavazás előtti napon nem találta álom a szemem.

Kimentem a Főhadiszállás teraszára, hogy összeszedjem a gondolataimat. Újra és újra lejátszódtak a fejemben az aznap történetek, minden egyes alkalommal fellángoltak a sebeim, ahányszor csak lejátszódott a fejemben a merénylet. Ha nem erre gondoltam, akkor a jövő rémképei voltak a fejemben, el sem tudtam képzelni, hogy mi lesz, ha Sinde, vagy ne adj Isten, Hogrum kerül a Lovagrend élére. Egészen reggelig ezen gondoltam volna, ha nem törli meg a csendet az egyetlen életképes jelölt.

– Látom, te sem tudsz aludni – jelentette ki Antares. Ha nem volt háromszor rosszabb állapotban, mint én, akkor makk egészséges kellett, hogy legyen. Látszólag mégsem okozott gondot neki a jövő-menés.

– Ha rosszul sül el a holnap, akkor végképp el lesz temetve a Triumvirátus – jelentettem ki. – Ki tudna aludni, amikor ekkora veszélyben van az egyensúly?

– Tudom, a többiek is csak járkálnak ma éjjel – célzott a másik két jelöltre Draco. – Sikerült megtalálnunk egymást, és rövid tanakodás után arra jutottunk, hogy egy sith sem kockáztatta volna hiába az életét. Marasiah okkal halt meg – borzadt el az arca. Nem ma lesz az a nap, amikor túlteszi magát a szerelme elvesztésén, ha valaha is eljön ez a nap. – Trian úgy hiszi, hogy lefejezte a Triumvirátust.

– Fizetni fog azért, amit tett – feleltem, titkon megjegyezve, hogy teljesen mértékben igaza van a sith-nek.

– Móddod lesz rá, hogy gondoskodj róla – felelte Antares.

– Hogy érted? – fordultam felé.

– Nem csak beszéltünk az előbb, hanem döntöttünk is – jelentette ki Draco. – Hogrum lehet, hogy Roan féltestvére, de kizárt, hogy az ő egészségi állapotában elfogadja őt a nép – hiszen egy szimbólum kell neki, nem pedig egy félig gép félhulla. – Sinde nem akar a Birodalom élére állni, azt mondja, hogy ő már öreg hozzá. Ami engem illet... – sütötte le a szemét Antares. – Attól tartok, hogy túl nagy sebet vágta belém az ott történetek. Ha hatalomra kerülök, képtelen leszek objektívan látni a helyzetet. Ezért úgy döntöttünk, hogy bármelyikünk is győzzön, vissza fogunk lépni, neked adva a hatalmat.

– Azt hittem, hogy rühellitek a radikális nézeteimet – hüledeztem.

– Ha nincs Marasiah, akkor kizárt, hogy eddig meg tudott volna maradni a Triumvirátus, és egyikünk sem tudja olyan jól játszani a politikai játékokat, mint ő.

A Sötétség hajnala

Bármennyit is beszéltünk erről az előbb, nem tudtunk változtatni a véleményünkön: innentől kezdve már elkerülhetetlen a kettészakadás. És ha így van, akkor egy erős, keménykezű vezér kell, hogy a Birodalom élén álljon, aki nem fél meghozni a nehéz döntéseket. Ez az ember pedig te leszel, Imaro Fel.

Darth Raven